

ва по добръ, при раздаване-то нежели що е на свети-тѣ дари бывало преди, когато е имало по малко вѣрни, и така направихъ сѧ четири поста, да сѧ извършава тази христїанска длъжностъ въ тѣхъ.

Самъ постъ-а не е нока уредба въ църквѣ-тѣ, ами го е та като помощъ на молитва-та зела отъ живота на свети-тѣ хора въ ветхїй-а заветъ, а и отъ живота на самага спасителя. Колко пророцы сѧ сѧ приготвѣли за проповѣданїе съ постъ, и го задавали на цѣли народи за знакъ поканіа! Виждамы Мойсеа и Илїа, че постихъ четиридесетъ дена, и подигнахъ сѧ съ дѣхъ, да гледатъ Бога; виждамы Іоанна предтеча, (за когото самъ си спаситель каза, че е найголѣмъ отъ сички-тѣ отъ женѣ рождени) че презъ сичкїй-а си животъ пости въ пѣстинѣ-тѣ. И самъ си спаситель пости 40 дена на горѣ-тѣ, на кою-то бѣ искушаванъ, и за ученицы-тѣ си рече, че и тѣ ще постижатъ, кога сѧ земе отъ тѣхъ младоженецъ-а (Мат. IX, 15), както и бѣ въ време-то на негово-то страданїе и негова-та смъртъ, и после негово-то на небе-то вознесенїе, защото апостоли-тѣ тогава непрестанно постахъ. А църква-та, като сѧ распространи, споредъ потрѣбы-тѣ на време-то и хора-та съ нѣкои възкашны обичаи отредила е и длъжинѣ на сѣкїй постъ, па и самы пстїа ради еднакостъ и редъ, за да бы христїани-тѣ, като могатъ радо да вѣдѣтъ безъ нѣщо, слѣшали нѣйны-тѣ наредбы, които сѧ отнасятъ на тѣхно спасенїе.